

[Morten Lange.]

Jeg har forstået, at det er noget, man i Kristeligt Dagblad karakteriserer som en politisk bombe fra oppositionens side. Jeg må sige, at det er åbenbart en beskeden ildkraft, man disponerer over. Men det skal fra vor side siges, at vi ser naturligvis gerne, at jordlovene bliver bragt ud til folkeafstemning. Det er 10 år siden, grundloven blev vedtaget, og noget egentligt forsøg på at anvende folkeafstemningsparagraffen har vi ikke set før nu. Det er da kun udmærket, at man får lejlighed til at få denne paragraf anvendt, og fra vor side kunne vi afgjort ønske, at det skete tiere. Jeg må dog med det samme sige, at det var et særdeles sørgmodigt oplæg til en folkeafstemning, som den borgerlige opposition gav os. Det lød nærmest, som om det var sådan et par små høkerlove, der var til tredje behandling. På den måde kan jeg ikke se at en opposition kan skaffe sig baggrund for, at nu er der noget så vigtigt, at det må ud til folkeafstemning.

Der er jo også en hel del indvendinger i spørgsmålet om at lægge netop disse love ud til folkeafstemning, som jeg dog lige vil nævne, uden at det skal afsvække min principielle tilslutning til, at denne folkeafstemning finder sted. Det er naturligvis lidt specielt at tage love ud til folkeafstemning, som i hvert fald for 3 loves vedkommende så ganske overvejende drejer sig om en enkelt befolkningsgruppe, nemlig landbrugerne, statshusmandsloven, loven om erhvervelse af landbrugsejendomme og loven om forkøbsret. Det er dog i hovedsagen spørgsmål, der drejer sig om forhold, der nogenlunde alene drejer sig om landbrugernes affærer, naturligvis med en række variationer. Naturligvis er vi alle dybt interesseret i, hvorledes landbrugslovgivningen skal være, men det er alligevel næppe den slags love, der mest specielt egner sig til folkeafstemning, fordi det kan være svært at forstå de problemer, der virkelig ligger i dem for landbruget. Men enfin, det kan vel gå endda. Det, som i virkeligheden forekommer mig at være det mest interessante ved denne sag, hvor oppositionen har krævet folkeafstemning, er, at der fuldstændig fra den borgerlige opposition mangler et alternativt oplæg; der mangler et konstruktivt modforslag til

regeringens fremsatte forslag i en så forbløffende grad; for de skitser og antydninger, der blev forevist os, har man da vist ikke tænkt sig at vise til andre. Man har vel ikke tænkt sig at rejse land og rige rundt og sige: her er det alternativ, den borgerlige opposition kan byde på. Det forekommer mig, at oppositionen i sin nøgenhed her nærmest kommer ud for det, jeg vil kalde for politisk ekshibitionisme, og det kan selvfølgelig være rørende, men jeg synes ærlig talt, at det er et magert grundlag; der må i en folkeafstemning selvfølgelig altid være et alternativ; der må vel altid være peget på en anden udvej. Jeg kan ikke se andet, end at det bliver meget klart lagt op for vælgerne, at der ikke er anden fornuftig udvej i denne sag end at stemme ja.

I de enkelte lovforslag er der naturligvis også en række bestemmelser, som gør det klart, at det at stemme ja er det rigtige for vælgerne.

Jeg er ikke i tvivl om, at bestemmelserne til naturfredningsloven er den rigtige og den bedste appel til vælgerne. Det er dem, der henvender sig til de fleste, for den betyder mest for flertallet af dette lands indbyggere. Vi har fra mit partis side under behandlingen af disse lovforslag hele tiden fremhævet naturfredningsloven som værende på linje med, hvad vort parti kunne ønske. Jeg vil ikke uddybe det yderligere, men blot lige lægge til, da jeg for en gangs skyld har lejlighed til at være ordfører ved naturfredningslovforslaget som vikar, at jeg også som biolog må sige, at det er en overordentlig prisværdig lov, og vi glæder os rent fagligt over, at naturfredningen nu ikke længere er en lov om fredning af små planter, men noget, der har et meget, meget videre og mere socialt sigte. Men det var et indskud.

Hvad angår jordlovsforslagene, kunne vi i høj grad have ønsket, at disse havde fået en bedre form, især hvad angår spørgsmålet om en sådan form for forkøbsret, at pristigningerne på landbrugsjord i lange tider skulle kunne være bremset. For prisforholdene røres der jo næsten ikke ved i disse lovforslag, og som en national sikring ved en eventuel fællesmarkedstilslutning må vi sige, at disse forslag aldeles ikke er fuldkomne, og at den højtærede landbrugsminister yderligere har udhulet dem, medens